

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 7Ssk/83/2022
Identifikačné číslo spisu: 7020200963
Dátum vydania rozhodnutia: 27. júna 2023
Meno a priezvisko: Mgr. Michal Novotný
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:7020200963.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom zo sudcov: Michal Novotný (sudca spravodajca) ako predseda senátu a JUDr. Zdenka Reisenauerová a JUDr. Jana Martinčeková ako členky senátu vo veci žalobcu: SANY STAV, s.r.o., IČO: 45 953 759, Mukačevská 4809/53, Prešov, zastúpenej: JUDr. Ladislav Mikloš, advokát, Tyršova 1679/7, Košice - Staré Mesto, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, Masarykova 10, Košice, o preskúmanie rozhodnutia z 28. októbra 2010, č. NIP/NIP_PO/BEZ/2020/2257, O-331/2020, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 S 41/2020-92 z 13. januára 2022 takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť žalobcu sa zamietá.
- II. Účastníkom sa nepriznáva nárok na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Administratívne konanie a konanie pred správnym súdom

1. Z administratívnych spisov žalovaného vyplýva, že inšpektori práce Inšpektorátu práce v Košiciach vykonali 19. marca 2019 inšpekciu na stavenisku bytového domu na V. D. XX P. W.. Na tomto stavenisku vykonávali stavebné práce viaceré fyzické osoby, medzi nimi I. V. H. Š. V.. Inšpektori práce po krátkom rozhovore s nimi, ktorý zaznamenávali na zvukovo-obrazový záznam, spísali o ich vysvetleniach zápisnice, ktoré obaja kontrolovaní vlastnoručne podpísali. Podľa obsahu týchto zápisníc obaja na stavenisku vykonávali pomocné práce a doviezlo ich tam auto žalobcu, s ktorým sa aj dohodli na podmienkach práce. Práce im zadávala osoba od žalobcu, ktorú I. V. identifikoval ako „pán W.“ (rovnaké priezvisko má konateľ žalobcu). O výsledku inšpekcie inšpektori vyhotovili protokol z 3. mája 2019, podľa ktorého pri inšpekcii vychádzali z výpisov zo živnostenského registra, obchodného registra, zápisníc o podanom vysvetlení, výpisov z registra Sociálnej poisťovne a videozáznamu z kontroly. V protokole uzavreli, že žalobca využíval závislú prácu oboch týchto fyzických osôb bez toho, aby s nimi založil pracovnoprávny vzťah v zmysle Zákonníka práce. Tým podľa inšpektorov porušil zákaz nelegálneho zamestnávania.

2. Konateľ žalobcu s protokolom nesúhlasil a v písomnom stanovisku namietol, že o inšpekcii práce v deň jej výkonu nevedel a že obe osoby nepracovali pre žalobcu, ale pre jeho subdodávateľa - živnostníka „U.“ V.. O tom predložil objednávku na pomocné stavebné práce z 5. marca 2019 adresovanú „U.“ V., jeho faktúru za tieto práce z 23. marca 2019 s vypísaným menom „U. V.“, ale pečiatkou „U. V.“, ako aj čestné vyhlásenie U. V., že obe kontrolované osoby boli jeho zamestnancami. Inšpektori práce 28. mája 2019 vyhotovili dodatok č. 1 k protokolu, do ktorého všetky tieto dokumenty prekopírovali. Zároveň s námietkami nesúhlasili, pretože žiadna z kontrolovaných osôb nespomenula meno pána V., riadil ich spoločne syn konateľa žalobcu a pricestovali tam autom žalobcu. Predložené listiny považovali za účelové pre chyby v mene tvrdeného subdodávateľa, keďže podľa nich je vylúčené, aby niekto nesprávne uviedol vlastné meno vo vystavovanej faktúre.

3. Inšpektorát práce 15. júla 2019 oznámil žalobcovi, že proti nemu začína správne konanie za iný správny delikt zistený pri výkone opísanej inšpekcie práce, ktorého podstata spočívala v tom, že využívaním závislej práce už označených fyzických osôb 19. marca 2019 porušil § 3 ods. 2 v spojení s § 2 ods. 2 písm. a) zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní v znení neskorších predpisov. Zároveň ho upovedomil, že podkladom pre rozhodnutie bude najmä protokol z inšpekcie práce s prílohami a dodatok č. 1 k nemu, a dal mu možnosť vyjadriť sa k týmto podkladom a navrhnúť dôkazy na doplnenie. Žalobca žiadal nariadiť ústne pojednávanie, kde by sa vypočuli obe kontrolované osoby aj tvrdený subdodávateľ a tým by sa odstránili existujúce rozpory. Zápisnice o podaní vysvetlenia nepovažoval za zákonný dôkaz, pretože nevedel, ako inšpektori kládli otázky. Inšpektorát práce postupne rozhodol rozhodnutiami z 19. augusta 2019 a 21. februára 2020, ktoré však žalovaný zrušil sčasti kvôli nedostatočnému odôvodneniu, sčasti kvôli procesným nedostatkom (žalobca nemal možnosť sa oboznámiť so zvukovo-obrazovým záznamom). Inšpektorát práce po zrušení oznámil, že v konaní pokračuje, čo žalobca považoval za zmätočné, lebo takýto postup prichádza do úvahy, len ak by bolo konanie prerušené. Po zrušení druhého rozhodnutia inšpektorát práce 8. júla 2020 vykonal ústne pojednávanie, na ktorom za prítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu prehral zvukovo-obrazový záznam. Žalobca naň reagoval tak, že otázky inšpektorov práce považoval za sugestívne, kontrolované osoby im riadne nerozumeli a zápisnica neobsahuje ich vysvetlenie, ale upravené odpovede na takto položené otázky. Ďalej vraj inšpektori práce nezistili totožnosť týchto osôb podľa § 12 ods. 1 písm. g) zákona č. 125/2006 Z. z. Podľa žalobcu malo toto vysvetlenie skôr charakter nezákonného výsluchu svedka, ktorý sa mal vykonať postupom podľa § 35 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov. V závere sa žalobca podivil, prečo sa tento výsluch neudial na konanom ústnom pojednávaní spolu s výsluchom U. V..

4. V poradí tretím rozhodnutím z 3. augusta 2020, č. 168/19/O-2, inšpektorát práce uznal žalobcu za zodpovedného zo spáchania skôr uvedeného správneho deliktu, a preto mu podľa § 19 ods. 2 písm. a) prvého bodu zákona č. 125/2006 Z. z. uložil pokutu vo výške 5.000 €. V odôvodnení vyšiel z toho, že práca oboch fyzických osôb bola závislou prácou podľa § 1 ods. 2 Zákonníka práce, pretože sa vykonávala vo vzťahu nadriadenosti a podriadenosti a podľa pokynov (ktoré nemusí dávať len zamestnávateľ osobne, ale aj prostredníctvom inej osoby ako napr. syna konateľa v prerokúvanej veci), osobne, v mene žalobcu (čo obe kontrolované osoby jednoznačne uviedli) a v rámci určitého pracovného času (pritom inšpektorát nepovažoval za podstatné, že tento čas nebol rozvrhnutý v súlade s § 85 ods. 8 Zák. práce). Tieto závery považoval za preukázané oboma zápisnicami o vysvetlení, vyhotoveným zvukovo-obrazovým záznamom a výpisom z registra Sociálnej poisťovne. V súlade s judikatúrou inšpektorát práce nevidel dôvod na opakovanie výsluchu kontrolovaných osôb, keďže už pred vysvetlením ich inšpektori práce riadne poučili a ich vysvetlenia boli spontánne a dôveryhodné. Nevidel dôvod ani na prerušenie konania do rozhodnutia súdu o zákonnosti protokolu, pretože to nie je predbežná otázka v konaní o správnom delikte. Totožnosť kontrolovaných osôb bola podľa neho zistená dostatočne a overená v registri Sociálnej poisťovne, keďže zákon č. 125/2006 Z. z. nepredpisuje jej overovanie občianskym preukazom. Otázky kontrolovaným osobám boli kladené riadne so zameraním na charakteristiky závislej práce. Podľa inšpektorátu práce oznámenie o pokračovaní v konaní je bežný postup po zrušení rozhodnutia, pretože sa pokračuje v pôvodnom správnom konaní. Nakoniec k výške pokuty odkázal na kritériá uvedené v § 19 ods. 6 zákona č. 125/2006 Z. z., ktoré voči žalobcovi aplikoval sčasti prítážujúco, sčasti poľahčujúco.

5. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, v ktorom v zásade zopakoval svoje námietky z predošlých vyjadrení. Osobitne doplnil, že s ním inšpektori práce neprerokovali dodatok č. 1 k

protokolu, že inšpektorát práce neuviedol všetky podklady, z ktorých vychádzal, a že nerešpektoval záväzné pokyny z predchádzajúcich zrušovacích rozhodnutí. Žalovaný však preskúmaným rozhodnutím z 28. októbra 2020 toto odvolanie zamietol. Stotožnil sa so záverom inšpektorátu práce, že porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania bolo preukázané inšpekciou práce 19. marca 2019, o čom svedčia zápisnice o vysvetlení a zvukovo-obrazový záznam, ktorý bol vyhotovený oprávnene a správne. Práca oboch skontrolovaných osôb vykazovala znaky závislej práce podľa § 1 ods. 2 Zákonníka práce. Žalovaný takisto uzavrel, že po zrušení predošlých rozhodnutí inšpektorát práce správne pokračoval v začatom správnom konaní. Zákon č. 125/2006 Z. z. nevyžaduje prerokovanie dodatku č. 1 k protokolu z inšpekcie práce, a preto inšpektori práce nepochybili, ak tak neurobili. Dôkazy získané inšpekciou práce sú spoľahlivé a neboli medzi nimi rozpory, takže na ich základe bol riadne zistený skutkový stav. Z prvostupňového rozhodnutia sú navyše zrejmé dôvody, ktoré inšpektorát práce viedli k jeho záverom, a zákonu neodporuje, ak sa v odôvodnení rozhodnutia uvedú len tie podklady, ktoré boli najdôležitejšie. Žalobcovi bola daná možnosť vyjadriť sa ku všetkých podkladom rozhodnutia už pri prerokovaní protokolu, pričom ďalšie podklady predložil on sám. Aj postup pri vyžadovaní vysvetlenia od kontrolovaných osôb bol podľa žalovaného zákonný, keď ich totožnosť mohla byť zistená akýmkoľvek spôsobom a kladené otázky nenavádzali kontrolované osoby, ako vypovedať. Navyše obe osoby svoje vysvetlenia potvrdili vlastnoručným podpisom v zápisniciach potom, čo boli poučené o následkoch uvedenia nepravdy. Konečne sa žalovaný stotožnil aj s výškou uložených pokut.

6. Žalobca podal proti tomuto rozhodnutiu správnu žalobu, v ktorej v zásade zopakoval svoje námietky zo správneho konania (nezákonný postup inšpektorov práce pri vysvetleniach kontrolovaných osôb; nenariadenie ústneho pojednávania s výsluchom svedkov, na ktorom by sa odstránili rozpory s vyjadreniami U. V.; chýbajúci zoznam podkladov rozhodnutia; zmätočné oznámenie o „pokračovaní v konaní“). Okrem toho žalovanému vytkol, že o jeho podaniach nespísal zápisnicu. Správny súd tu napadnutým rozsudkom č. k. 6 S 41/2020-92 správnu žalobu zamietol po pojednávaní a potom, čo sa oboznámil s obsahom zvukovo-obrazového záznamu z inšpekcie práce. Po zopakovaní priebehu administratívneho konania a citácii právnych predpisov zdôraznil, že obsah inšpekcie práce je zachytený v protokole z 3. mája 2019 a dodatku č. 1 k nemu z 28. mája 2019. Oba boli predmetom prieskumu správneho súdu, ktorý rozsudkom sp. zn. 8 S 75/2019 správnu žalobu žalobcu zamietol a vyrovnal aj s jednotlivými námietkami nezákonného postupu inšpektorov práce. Správny súd z obsahu zvukovo-obrazového záznamu nezistil, že by inšpektori práce navádzali kontrolované osoby na odpovede, naopak, otázky boli kladené v logickej nadväznosti na získavané informácie. Totožnosť týchto osôb nebola počas inšpekcie práce sporná, a tak správny súd považoval overenie ich totožnosti cez register Sociálnej poisťovne za dostatočné. Stotožnil sa aj so záverom, že § 13 zákona č. 125/2006 Z. z. neukladá inšpektorom práce prerokovať so zamestnávateľom dodatok k protokolu. Inšpektorát práce v súlade s § 18 Správneho poriadku oboznámil žalobcu s vytýkaným porušením zákona, ako aj jeho právnu kvalifikáciu, ktoré boli predmetom konania, a v súlade s § 33 Spr. por. ho vyzval na vyjadrenie k nim a k podkladom rozhodnutia; o vyjadreniach žalobcu však nemusel spisovať zápisnice. Inšpektorát práce, aj žalovaný podrobne uviedli, ktoré podklady a dôkazy viedli k skutkovým zisteniam, ktoré vo svojich rozhodnutiach urobili. Správny súd nesúhlasil ani s požiadavkou žalobcu na výsluch kontrolovaných osôb ako svedkov, pretože inšpektorátu práce nič nebránilo využiť zápisnice o ich vysvetleniach, ktorých pravdivosť bola navyše podporená inými dôkazmi. Kontrolované osoby neboli prihlásené do registra Sociálnej poisťovne ako zamestnanci U. V., a preto inšpektorát práce správne považoval ním predložené čestné vyhlásenia a doklady za účelové. Takisto pokuta bola žalobcovi uložená v zákonných medziach a správna úvaha pri jej ukladaní je riadne odôvodnená.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenia k nej

7. Včas podanou kasačnou sťažnosťou sa žalobca domáha zmeny tohto rozsudku tak, že sa zruší preskúmané rozhodnutie a rozhodnutie prvostupňového orgánu, eventuálne zrušenia rozsudku a vrátenia veci na ďalšie konanie. Rozsudku správneho súdu vytkol predovšetkým nesprávne právne posúdenie veci, ale aj nedostatočné odôvodnenie. 1. Zotrval na názore, že inšpektori práce dostatočne neidentifikovali osoby, ktorým na stavenisku kládli otázky. Názor správneho súdu, že je boli dostatočne identifikovaní zo systému Sociálnej poisťovne, považoval žalobca za nesprávny. 2. Inšpektorát práce mal nariadiť ústne pojednávanie na odstránenie rozporov ohľadom objednávok práce

od U. V.. Ten napriek zámene svojho mena všetky dokumenty riadne podpísal, a tak sa na ústnom pojednávaní malo zistiť, prečo tak urobil napriek chybe vo svojom mene. Inšpektorát práce sa tieto rozpory ani nepokúsil odstrániť. 3. Inšpektori práce kládli osobám na stavenisku kapiózne a sugestívne otázky, ktoré sa netýkali ich prítomnosti, ale priamo sa zameriavali na zisťovanie znakov závislej práce. Takýto výsluch je v skutočnosti výsluchom svedkov, nie postupom podľa § 12 ods. 1 písm. g) zákona č. 125/2006 Z. z. Ak správny súd takýto postup odobril, je jeho názor nesprávny. 4. Správny súd podľa žalobcu nedal odpoveď na viaceré zásadné námietky (žalobca nebol oboznámený s podkladmi rozhodnutia, tieto podklady neboli uvedené v odôvodnení rozhodnutia, inšpektorát práce nesprávne „pokračoval v konaní“, ako aj odklon preskúmaného rozhodnutia od skoršieho zrušujúceho rozhodnutia žalovaného, ktorým sa inšpektorát práce neriadil).

8. Žalovaný navrhol potvrdiť napadnutý rozsudok. Osobitne zdôraznil, že zákon nevyžaduje, aby sa totožnosť overovala len dokladom totožnosti, ale možno tak urobiť inými spoľahlivými prostriedkami. Napokon, totožnosť osôb na stavenisku počas konania nebola pochybná.

III.

Posúdenie veci kasačným súdom

9. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu (§ 453 ods. 1 SSP) a predchádzajúce konanie pred správnym súdom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) v medziach uplatnených sťažnostných bodov (§ 453 ods. 2 SSP) a nad ich rámec v medziach dôvodov ustanovených § 195 SSP (§ 453 ods. 2 SSP).

10. Žalobca v prvej časti kasačnej sťažnosti naďalej namieta, že inšpektori práce nezisťovali riadne totožnosť osôb, od ktorých požadovali vysvetlenie. Podľa § 12 ods. 1 písm. g) zákona č. 125/2006 Z. z. je inšpektor práce pri výkone inšpekcie oprávnený okrem iného požadovať preukázanie totožnosti od fyzickej osoby. Z citovaného ustanovenia tak celkom zreteľne vyplýva, že uvedená okolnosť je len právom, nie povinnosťou inšpektora práce. Zároveň citované ustanovenie neurčuje, akým spôsobom inšpektor práce zisťuje totožnosť, teda, či tak musí robiť len preukazom totožnosti (občianskym preukazom, pasom, preukazom cudzinca a pod.), alebo aj inak. Podľa kasačného súdu je potrebné vo všeobecnosti brať na zreteľ, že v právnom poriadku Slovenskej republiky neexistuje všeobecná povinnosť nosiť pri sebe občiansky preukaz alebo iný preukaz totožnosti (porov. zákon č. 359/2019 Z. z. o občianskych preukazoch). Zároveň treba uvážiť, že inšpekcia práce sa vykonáva na pracoviskách, kde pracujúce osoby obvykle nemusia predpokladať, že by sa od nich preukaz totožnosti vyžadoval, a preto ani nemajú osobitný dôvod mať ho pri sebe. Ak by sa citované ustanovenie malo vykladať tak, že inšpektor práce musí totožnosť zisťovať vždy a musí tak urobiť z občianskeho preukazu alebo iného podobného dokladu totožnosti, viedlo by to vo výsledku k obmedzeniu jeho možností pri výkone inšpekcie v miere, akú toto ustanovenie nepredpokladá.

11. Kasačný súd sa tak stotožňuje s názorom správneho súdu, že inšpektor práce mohol na zistenie totožnosti brať do úvahy vyhlásenie I. H. Š. V., ktoré si overil v registri Sociálnej poisťovne. Výstup z týchto registrov je pritom uvedený aj ako jeden z podkladov protokolu práce. Obsah výpovedí oboch týchto osôb bol zachytený v záznamoch, ktoré obaja podpísali potom, čo boli poučení o priestupkovej zodpovednosti, ak uvedú nepravdivé údaje (vrátane údajov o svojej totožnosti). Ďalej kasačný súd tak ako správny súd považuje za podstatné, že žalobca počas celého konania ani netvrdil, že by totožnosť týchto osôb bola odlišná než zistili inšpektori práce. Už vo vyjadrení k protokolu z inšpekcie práce žalobca vyslovene uviedol úplne zhodné údaje oboch týchto kontrolovaných osôb a predložil čestné vyhlásenie „U.“ (správne: U.) V. o tom, že práve tieto dve osoby (identifikované zhodne ako v protokole z inšpekcie práce) vykonávali prácu práve preňho na stavenisku žalobcu. Aj neskôr žalobca vždy navrhoval výsluch práve týchto dvoch osôb a nijako nespochybňoval, že by na jeho pracovisku pracovali. Prvýkrát začal proces zisťovania ich totožnosti spochybňovať až potom, čo bol na ústnom pojednávaní inšpektorátu práce prehratý zvukovo-obrazový záznam z priebehu inšpekcie; ani tu však nenamietal, že by boli kontrolované iné osoby než sú identifikované v protokole, ale namietol len, že inšpektori práce nepostupovali v súlade s § 16 ods. 5 zákona č. 125/2006 Z. z. Kasačný súd z týchto dôvodov súhlasí so záverom správneho súdu, že pri zisťovaní totožnosti inšpektori práce postupovali v súlade so zákonom.

12. Ďalšou námietkou žalobca nesúhlasí so záverom správneho súdu, že nevypočutie U. nebolo na ujmu riadneho zistenia skutkového stavu. Táto námietka sa však takmer doslovne zhoduje so žalobným bodom II.3, len je k nej pripojený dôvetok, že žalobca nesúhlasí s tým, ako správny súd postup inšpektorátu práce odobril. Podľa § 440 ods. 2 SSP sa však sťažovateľ, ktorý uplatňuje kasačný

dôvod nesprávneho právneho posúdenia, musí uviesť nielen to, ktoré právne posúdenie považuje za nesprávne, ale aj v čom táto nesprávnosť spočíva. Má teda uviesť, ktorú normu správny súd nesprávne vyložil a z akých dôvodov, prípadne ktorú právnu normu správny súd nepoužil, hoci ju použiť mal, alebo ako konkrétne ju použil, hoci ju mal použiť inak. Len prostý nesúhlas sťažovateľa so závermi správneho súdu a opakovanie žalobných bodov týmito náležitosťami nezodpovedajú (porov. obsiahlejší rozbor v uzneseniach tunajšieho súdu sp. zn. 7 Sžsk 55/2020, 5 Sžk 18/2021, 4 Sžk 24/2021 a 6 Svk 17/2021; ďalej špecificky vo vzťahu k prieskumu rozhodnutí vo veciach zákona č. 125/2006 Z. z. pozri rozsudky sp. zn. 1 Asan 31/2020 a 10 Asan 10/2020). Podľa kasačného súdu vymedzenie sťažnostného bodu v tejto časti nezodpovedá citovanému § 440 ods. 2 SSP. Len pre poriadok však kasačný súd odkazuje na ods. 40 napadnutého rozsudku, z ktorého je zrejmé, že správny súd sa s nenariadením ústneho pojednávania a nevypočutím U. V. ako svedka inšpektorátom práce stotožnil preto, že ostatné dôkazy boli v rozpore s jeho čestnými vyhláseniami a potvrdeniami. Za osobitne dôležité považoval správny súd aj to, že ani U. V. neprihlásil I. H. Š. V. ako svojich zamestnancov do Sociálnej poisťovne (na povinné nemocenské a dôchodkové poistenie), v čom videl dôkaz vyvracajúci skutočnosti, ktoré sa tento svedok snažil potvrdiť čestnými vyhláseniami.

13. Aj ďalšiu námietku o nesprávnom postupe inšpektorov práce pri kladení otázok obom vyťažným osobám žalobca formuluje v podstate totožne ako žalobný bod II.2 a len dodáva, že správny súd tento postup odobril, respektíve sa k nemu nevyjadril. Ani takto vymedzený sťažnostný bod nezodpovedá požiadavke jeho vymedzenia v zmysle § 440 ods. 2 SSP (porov. výklad v predošlom odseku). Správny súd však v napadnutom rozsudku odkázal na ustanovenie § 34 ods. 1 Správneho poriadku, z ktorého je zrejmé, že za dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť skutočný stav veci. Z toho správny súd vyvodil, že aj zápisnica inšpektora práce o podanom vysvetlení podľa § 12 ods. 1 písm. f) a § 16 ods. 5 zákona č. 125/2006 Z. z. je spôsobilá byť dôkazom a ak sa v konaní nevyskytnú osobitné okolnosti, nie je potrebné takto vyťažnú osobu opätovne vypočúvať ako svedka. Tento záver zodpovedá ustálenej judikatúre tunajšieho súdu (pozri napr. rozsudky sp. zn. 10 Asan 10/2021, 6 Ssk 22/2021, 6 Ssk 49/2021; pre osobitnú situáciu, kedy je takýto výsluch potrebný, porov. napr. rozsudok sp. zn. 6 Asan 7/2021 alebo 6 Asan 21/2020), s ktorou sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (napr. uznesenie sp. zn. II. ÚS 135/2022). Kasačný súd tak nemá dôvod sa od týchto záverov odkláňať, keďže ani žalobca - okrem všeobecných tvrdení o tom, že osoby mali byť vypočuté znova - neuviedol žiadnu osobitnú okolnosť, ktorá by si takýto výsluch vyžadovala.

14. Pokiaľ žalobca namieta, že otázky kladené obom vyťažným osobám odporovali § 202 ods. 2 Civilného sporového poriadku, potom treba uviesť, že námietku rozporu s týmto ustanovením žalobca v správnej žalobe neformuloval (v ods. III.6 svojej žaloby hovorí len všeobecne, že takéto dokazovanie je „nezákonné“, bez odkazu na ustanovenie právneho predpisu, ktorému by odporovalo). To podľa § 439 ods. 3 písm. b) SSP znamená, že táto námietka nie je prípustná. Zároveň nie je potrebné sa ďalej zaoberať otázkou, či by prípadný zákaz kapiózných a sugestívnych otázok svedkom v konaniach vo veciach správneho trestania nebolo možné vyvodiť skôr zo spojenia § 195 písm. a) alebo c) SSP v spojení s § 132 ods. 2 Trestného poriadku než z Civilného sporového poriadku, ktorý sa na konanie pred orgánmi verejnej správy vôbec nevzťahuje. Správny súd sa totiž v prerokúvanej veci oboznámil so zvukovo-obrazovým záznamom, na ktorom je proces kladenia otázok zachytený, a na jeho základe dospel k záveru, že postup inšpektorov práce zodpovedal ustanoveniu § 16 ods. 5 zákona č. 125/2006 Z. z.. Otázky nadväzovali na predošlé odpovede a neobsahovali návod na to, ako odpovedať. Správny súd tak vo svojom rozsudku uzavrel, že otázky neboli sugestívne ani kapiózne, no žalobca proti tomuto jeho záveru nestavia žiadne konkrétne argumenty. Aj keby teda bola dôvodná jeho námietka, že takéto otázky bránia použiteľnosti výpovede v správnom konaní, v tu prerokúvanej veci bolo v správnom súdnom konaní riadne ustálené, že inšpektori práce takéto otázky nekladli.

15. Kasačný súd sa nestotožňuje ani s námietkou nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku. Podľa ustanovenia § 139 ods. 2 SSP má správny súd v odôvodnení uviesť (okrem iného) posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkázať na ustálenú rozhodovaciu prax. Správny súd v napadnutom rozsudku dostatočne jasne objasnil, prečo nepovažuje za dôvodné žalobcove námietky proti zisťovaniu skutkového stavu (namietané kladenie otázok inšpektormi práce, opätovné nevypočutie vyťažných osôb, nevykonanie ústneho pojednávania a rozhodnutie na základe zápisníc o podanom vysvetlení, porov. ods. 37 a 40 napadnutého rozsudku). K námietke neoboznámia s podkladmi správny súd odkázal (ods. 39 napadnutého rozsudku) na to, že v oznámení o začatí správneho konania bolo jasne opísané konanie, ktoré sa žalobcovi vytýkalo, jeho

právna kvalifikácia. Zároveň z oznámenia jasne vyplýva, že podkladom konania bude protokol a jeho prílohy. Ďalej správny súd v závere ods. 39 napadnutého rozsudku jasne uvádza, že rozhodnutie inšpektorátu práce, ako aj preskúmané rozhodnutie uvádzajú všetky tie podklady a dôkazy, z ktorých boli v konaní vyvedené určité závery. Takéto odôvodnenie podľa kasačného súdu plne vyhovuje požiadavkám citovaného § 139 ods. 2 SSP, pretože dáva odpoveď na podstatné právne argumenty žalobcu. Podľa ustálenej judikatúry požiadavku na riadne odôvodnenie rozhodnutia nemožno vykladať ako povinnosť súdu dať odpoveď na každý jeden čiastkový argument účastníka konania. Špecifická odpoveď sa vyžaduje, ak ide o argument kľúčový (porov. z posledného obdobia - naprieč senátmi - napr. uznesenia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 337/2023, II. ÚS 305/2023, III. ÚS 279/2023 a IV. ÚS 247/2023). Správny súd tak nevybočil z uvedených požiadaviek, pokiaľ nedal špecifickú odpoveď na opakované ponosy žalobcu na údajnú „zmätočnosť“ oznámenia o pokračovaní v konaní (hoci žalobca vôbec nevysvetlil, aký to malo vplyv na priebeh konania alebo jeho procesné práva) a na údajné nerešpektovanie záverov skorších zrušujúcich rozhodnutí (v ktorých bolo inšpektorátu práce beztak uložené predovšetkým prehrať žalobcovi zvukovo-obrazový záznam a riadne ustáliť a odôvodniť znaky závislej práce). Tieto argumenty ani kasačný súd nepovažuje za kľúčové.

IV.

Záver

16. Na základe všetkých uvedených úvah tak kasačný súd dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu je v rozsahu uplatnených sťažnostných bodov nedôvodná a vady uvedené v § 195 SSP nezistil, a preto ju podľa § 461 SSP rozsudkom (§ 457 ods. 1 SSP) zamietol.

17. O trovách bolo rozhodnuté podľa § 167 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP, keď žalobca vo veci úspech nemal a žalovaný ho síce mal, kasačný súd však nezistil dôvody, aby sa mu nárok na náhradu trov priznal.

18. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0 (jednomyseľne).

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.